

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **Saras gázló, huncut csel**

1. Saras gázló, huncut csel

Mirella

A szekér kerekének nyikorgása megtörte a szürke hajnal csendjét, amint Mirella a folyó gázlója felé terelte a lovakat. A túlsó parton már felsejlettek Körtvélyes szélén terpeszkedő pajták körvonalai, ám a gázló saras bejáratánál két fegyveres hajdú unottan támasztotta lándzsáját, a kövezett átjárót eltorlaszolva.

Borda torkából fojtott, figyelmeztető morgás szűrődött ki. Látása éles volt, mint a héjáé: észrevette a parton veszteglő, megrémült jobbágyot, kinek szénásszekere tengelyig merült a süppedős iszapban, míg az örök gúnyos nevetéssel követelték a hídvámot.

– Látod, Borda, a tekintetes urak vakok a bajra, de a garas szagát mérföldekről megérik
– jegyezte meg Mirella maró gúnnyal a hangjában, miközben kipattant a bakról.

A nő nem teketóriázott. Odalépett a hajdúkhöz, s álszent alázattal, naiv vásári kofa képét magára öltve kezdte csicseregni a portékái csodás hatásait, miközben kormos ujjával tüntetőleg a szekér mögötti sikátorszerű bozótosra mutatott, mintha gyanús árnyakat látna. Míg a két őr értetlenül és kaptos kíváncsisággal a sűrű felé bambult, Borda nesztelenül a szénásszekérhez lépett, s szikár erejével egyetlen rántással kiszabadította a kerékkötőt, utat nyitva a didergő jobbágyoknak.

A szegény ember hálás pillantást vetett rájuk, mielőtt elcsörtetett a habokban. Mirella pedig egy huncut kacsintással már vissza is pattant a bakra, s míg az örök még mindig a semmit kutatták a bokrok között, zökkenőmentesen átvágott a sekély folyón.